Δυσκολεύεται πια κανείς να παρακολουθήσει την αλληλοδιαδοχή των κινήσεων στη σκακιέρα της Εγγύς-Μέσης Ανατολής, τις αλλαγές στάσης και τις αλλεπάλληλες διαφοροποιήσεις συμμαχιώ ν και λυκοφιλιώ ν ανάμεσα στους βασικούς παίκτες. Οι εξελίξεις είναι ταχύτατες, όπως και οι επακόλουθες μεταβολές στην ισορροπία δυνάμεων της περιοχής. Δυστυχώ ς, κάπου στην άκρη αυτής της σκακιέρας, εκόν-άκον, βρίσκεται και το πιόνι Ελλάδα. Και ως γνωστόν, τα πιόνια είναι για να θυσιάζονται...

της Τ.Σ.

Αυτό που εκτυλίσσεται τον τελευταίο καιρό στην Εγγύς και γενικότερα στη Μέση Ανατολή είναι μια νέα φάση της ευρύτερης αναδιάταξης που έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό. Να θυμίσουμε απλώς το σχέδιο που από τις πρώτες μέρες της εκλογής του έθεσε σε εφαρμογή ο Τραμπ, με «μαέστρο» το γαμπρό του, Τζάρεντ Κούσνερ, και σε στενή συνεργασία με τον Ισραηλινό πρωθυπουργό Νετανιάχου και τον πρίγκιπα -και ουσιαστικά ισχυρό άντρα- της Σαουδικής Αραβίας Μοχάμεντ μπιν Σαλμάν. Το σχέδιο προέβλεπε μεταξύ άλλων και τη «λύση του Παλαιστινιακού» με οριστική και πλήρη παράδοση των παλαιστινιακών εδαφών στο Ισραήλ, ενταφιασμό της λύσης των δύο κρατών και καταπάτηση κάθε νόμιμου δικαιώματος του παλαιστινιακού λαού. Οι επιδιώξεις αυτές προς το παρόν φαίνονται να έχουν μπει στο ψυγείο, εξαιτίας μιας σειράς εμποδίων: της αδυναμίας του Νετανιάχου να επανεκλεγεί αυτοδύναμος, της αποτυχίας της εκστρατείας στραγγαλισμού του Ιράν, του βουλιάγματος της Σαουδικής Αραβίας στο βούρκο του πολέμου της Υεμένης, της διάσωσης -χάρη στη ρωσική παρέμβαση- του «προγραμμένου» Άσαντ στη Συρία κ.ά. Ας μην ξεχνάμε, επίσης, ότι οι αλλαγές στον τρόπο άσκησης της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής τις οποίες σηματοδότησε η εκλογή του Τραμπ τείνουν να μεταβάλλουν ισορροπίες και προσφέρουν ευκαιρίες σε άλλους παίκτες, παγκόσμιου ή και τοπικού βεληνεκούς, επιτρέποντάς τους να καταλαμβάνουν τα κενά που αφήνει σε διάφορα σημεία του κόσμου το τραμπ-ικό δόγμα «Πρώτα η Αμερική».

Και επιπλέον, στις ΗΠΑ μύρισε εκλογές...

Ψηφίζουν οι Κούρδοι στις αμερικανικές εκλογές;

Απευθείας, όχι. Σ' αυτή την προεκλογική χρονιά όμως, με τον Τραμπ να επιθυμεί διακαώς την επανεκλογή του και τους Δημοκρατικούς να έχουν βρει επιτέλους μια αφορμή (σκάνδαλο Ουκρανίας) και αρκετά στοιχεία για να τον παραπέμψουν σε δίκη με στόχο την καθαίρεσή του, οι Κούρδοι παίζουν κι αυτοί κάποιο ρόλο. Και δυστυχώς για τους ίδιους, ο ρόλος που τους επιφυλάχθηκε ήταν και πάλι αυτός του θύματος.

Για να εξασφαλίσει μια ακόμα τετραετία στο Λευκό Οίκο, ο σημερινός του ένοικος χρειάζεται να επιδείξει έργο. Κι αυτό το έργο πρέπει να το επιδείξει στην εκλογική του βάση, δηλαδή στη λεγόμενη «βαθιά Αμερική», στα πιο καθυστερημένα, απολίτικα, συντηρητικά κομμάτια του αμερικανικού λαού: τους αγρότες των μεσοδυτικών πολιτειών που ανησυχούν για τις προοπτικές πώλησης των προϊόντων τους, τους βιομηχανικούς εργάτες που βρέθηκαν άνεργοι όταν μεταφέρθηκαν αλλού τα εργοστάσια και στηρίχτηκαν στον Τραμπ για νέες θέσεις εργασίας, με λίγα λόγια όλους εκείνους που εκφράζονται απόλυτα από το «Πρώτα η Αμερική»· όλους εκείνους που δεν ξέρουν ούτε θέλουν να μάθουν για σφαίρες επιρροής, γεωπολιτική στρατηγική, αγωγούς μεταφοράς ενέργειας κ.λπ., δεν έχουν ιδέα πού βρίσκεται η Συρία και η Τουρκία, ποιοι είναι οι Κούρδοι, γιατί γίνεται πόλεμος εκεί πέρα και για ποιο λόγο συμμετέχουν σ' αυτόν οι Αμερικανοί στρατιώτες. Έτσι, με μια απόφαση όχι και τόσο απρόσμενη (δεδομένου ότι αποτελούσε προεκλογική του εξαγγελία και δέσμευση), ο Τραμπ ανακοίνωσε πριν από λίγο καιρό την εσπευσμένη απόσυρση των αμερικανικών δυνάμεων από τη βορειοδυτική Συρία, όχι ακριβώς «φέρνοντας πίσω» τους Αμερικανούς στρατιώτες (αφού πολλοί απλώς θα μεταφέρονταν μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα ανατολικότερα, στο Ιράκ), αλλά θεωρητικά βάζοντας τάχαμου τέλος στην οικονομική αιμορραγία της πολεμικής εμπλοκής και ικανοποιώντας έτσι το εκλογικό του ακροατήριο. (Και επιπλέον, απελευθερώνοντας δυνάμεις για να τις επενδύσει στον αγώνα εναντίον αυτού που θεωρεί πραγματικό μεγάλο εχθρό των ΗΠΑ: της Κίνας, με την οποία βρίσκεται, προς το παρόν, σε άλλου είδους πόλεμο – εμπορικό. Και, εντελώς συμπτωματικά, ταυτόχρονα με την απόσυρση από τη Συρία, ο πλανητάρχης είχε την ευκαιρία να ανακοινώσει στην εκλογική του πελατεία την επιτυχία του να συνάψει μια μίνι εμπορική συμφωνία με τους Κινέζους, που όπως ανακοίνωσε υποσχέθηκαν να αγοράσουν επιπλέον αμερικανικά αγροτικά προϊόντα αξίας 10 δις. Τι άλλο να επιθυμήσει ο μέσος Αμερικανός αγρότης;)

Υπό κανονικές συνθήκες, η είδηση της απόσυρσης θα έπρεπε να χαιρετιστεί με ενθουσιασμό από κάθε αντιιμπεριαλιστή απανταχού της Γης. Αυτή καθαυτή η εξέλιξη ήταν θετική και θα ήταν τραγελαφικό και παράλογο αν χύναμε δάκρυα για την αποχώρηση των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών από μια (ακόμα) χώρα στην οποία επιτέθηκαν και κατέστρεψαν. Η απόσυρση αυτή όμως άφηνε ακάλυπτους τους μέχρι προχθές πιστούς συμμάχους της Ουάσιγκτον, τους Κούρδους, ανοίγοντας την πόρτα στον Ερντογάν που, επίσης πιστός στις κατά καιρούς εξαγγελίες του, έσπευσε να εισβάλει στη γειτονική Συρία εφαρμόζοντας τους δικούς του μακροχρόνιους σχεδιασμούς.

Στην ίδια την Ουάσιγκτον, όπου μέχρι την ξαφνική ανακοίνωση του Τραμπ κανείς δεν έδινε δεκάρα για τα δεινά και την καταστροφή που είχε προκαλέσει η παρουσία των ΗΠΑ στη Συρία (ή όπου αλλού…), η απόφαση της απόσυρσης προκάλεσε σεισμικές δονήσεις σε αντιπολιτευόμενους πολιτικούς και ΜΜΕ. Οι Δημοκρατικοί πολιτικοί αντίπαλοι του Τραμπ αλλά και πολλοί Ρεπουμπλικανοί, φρικίασαν από ιερή αγανάκτηση ακούγοντας (ή μάλλον διαβάζοντας στο τουίτερ…) την απόφαση του προέδρου τους. Κι αυτό όχι βέβαια επειδή κόπτονται για την τύχη των Κούρδων ή επειδή ντρέπονται για το εν ψυχρώ ξεπούλημα του μέχρι χθες πιστού συμμάχου της χώρας τους, αλλά επειδή θεώρησαν αδιανόητη την εθελοντική εγκατάλειψη μιας στρατηγικής σημασίας περιοχής στην επιρροή της Ρωσίας και του Ιράν. (Για τους Δημοκρατικούς, ήταν επίσης άλλη μια χρυσή ευκαιρία να καταγγείλουν και να υπονομεύσουν τον Τραμπ ενόψει εκλογών).

Και βέβαια, φαντάζεται κανείς το σοκ που υπέστη το ισραηλινό κατεστημένο, που τόσα πολλά έχει επενδύσει τα τελευταία χρόνια στο διαμελισμό της Συρίας και στη δημιουργία στην περιοχή ενός κουρδικού κράτους-σφήνα, αδιαπραγμάτευτα φιλικού προς το Τελ Αβίβ.

Με μια πιρουέτα από εκείνες στις οποίες ειδικεύεται, μερικά εικοσιτετράωρα αργότερα και αφού πρώτα εξάγγειλε ορισμένες γελοίες και εντελώς ασήμαντες κυρώσεις εναντίον της Τουρκίας, ο Τραμπ έστειλε στην Άγκυρα τον αντιπρόεδρό του Πενς, που ανακοίνωσε θριαμβευτικά ότι συμφώνησε με τον Ερντογάν τη δημιουργία μιας ζώνης ασφαλείας, την οποία θα επιτηρούσαν… οι τουρκικές δυνάμεις, με άλλα λόγια οι Τούρκοι έπαιρναν αυτό ακριβώς που επιδίωκαν με την εισβολή τους, επίσημα και με σφραγίδα ΗΠΑ, και μάλιστα πολύ πιο γρήγορα και πιο αναίμακτα απ' ό,τι αν συνέχιζαν τις επιχειρήσεις. Και, ίσως ακόμα σημαντικότερο (και εδώ προσθέστε μουσική υπόκρουση από καμπάνες που χτυπούν - για μας), καταργώντας στην πράξη και επίσημα την περίφημη συμφωνία της Λοζάνης, βάσει της οποίας έχουν χαραχτεί τα σύνορα στις περιοχές της πρώην Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Και ο νοών νοείτω…

Οι Κούρδοι είχαν επιχειρήσει, λίγο νωρίτερα, τον δικό τους ελιγμό, καταλήγοντας, υπό την

πίεση και την υψηλή εποπτεία του Πούτιν, στη δική τους συμφωνία με τον (προηγούμενο) σφαγέα τους, τον Σύρο πρόεδρο Άσαντ. Ο τελευταίος έβγαινε πολλαπλά κερδισμένος και ενισχυμένος, αφού έθετε ξανά υπό τον έλεγχό του εδάφη που είχε χάσει από καιρό (και μάλιστα πετρελαιοπαραγωγά), χωρίς να κινδυνεύει να συγκρουστεί με τον ισχυρό τουρκικό στρατό (άλλωστε οι Ρώσοι, φιλαράκια και με τους δύο, το απαγόρευσαν ρητά!) Επιπλέον, το σχέδιο του Ερντογάν να εγκαταστήσει στην περιοχή της ζώνης ασφαλείας κάπου 2.000.000 Άραβες Σύρους πρόσφυγες, επαναπατρίζοντάς τους από την Τουρκία, μάλλον βόλευε τον Άσαντ, αφού εξασθένιζε παραπέρα τους Κούρδους και σαμποτάριζε τις φιλοδοξίες τους για ανεξάρτητο κράτος. Μην ξεχνάμε ότι στην αλλαγή πληθυσμιακής σύνθεσης οι Τούρκοι είναι μανούλες – βλ. Κύπρος. Και για να είμαστε δίκαιοι, να αναφέρουμε ότι επ' ουδενί δεν συμπίπτουν τα όρια των περιοχών που είχαν φτάσει να ελέγχουν οι Κούρδοι τα τελευταία χρόνια με τις ιστορικά κατοικούμενες από αυτούς εκτάσεις. Στο μεγαλύτερο μέρος τους είναι περιοχές με αραβικούς πληθυσμούς, όπου οι Κούρδοι βρέθηκαν για να κάνουν τη βρόμικη δουλειά των Αμερικάνων.

Ο παίκτης που επέστρεψε από το κρύο

Μόνο που στην Εγγύς-Μέση Ανατολή έχει επανεμφανιστεί ένας ισχυρός παίκτης που επέστρεψε από το κρύο μερικών δεκαετιών απραξίας και ανυποληψίας για να διεκδικήσει ξανά κυρίαρχο ρόλο. Η Μόσχα του Πούτιν, αφού διέσωσε τον πιστό της σύμμαχο Άσαντ, προχωρά σταθερά στην παγίωση της θέσης της στην περιοχή. Έτσι, ελάχιστες μέρες μετά τη συμφωνία Τραμπ-Ερντογάν, ο Τούρκος πρόεδρος αναγκάστηκε να σπεύσει στο Σότσι για να συναντηθεί με το Ρώσο ομόλογο και (προσωρινό) σύμμαχό του. Χρειάστηκαν συνομιλίες έξι ωρών για να ανακοινωθεί ακόμα μία συμφωνία, με βάση την οποία ρωσικά και τουρκικά στρατεύματα θα αναλάμβαναν να ελέγχουν από κοινού ένα μεγάλο κομμάτι του συριακού εδάφους που προηγουμένως κατείχαν οι Κούρδοι. Επίσης οι Κούρδοι θα αποσύρονταν ακόμα πιο βαθιά στο συριακό έδαφος, μακριά από τα τουρκικά σύνορα. Μεγάθυμος, ο αφέντης Πούτιν επέτρεψε στον Ερντογάν να κρατήσει τον έλεγχο της συνοριακής περιοχής που κατέλαβαν οι δυνάμεις του, αλλά με αντάλλαγμα την εγκατάλειψη κάθε ονείρου για επέκταση της επιρροής του πιο βαθιά στα συριακά εδάφη, καθώς και μια συμφωνία για επιστροφή των συριακών κυβερνητικών δυνάμεων στα (νόμιμα) σύνορα της χώρας απ' όπου είχαν εκδιωχτεί εδώ και χρόνια.

Στο τέλος της συνάντησης, με τον Ερντογάν να στέκεται αλύγιστος δίπλα του, ο… ειρηνοποιός Πούτιν δήλωσε: «Μόνο αν γίνει σεβαστή η κυριαρχία και η εδαφική ακεραιότητα της Συρίας μπορεί να επιτευχθεί μια μακροχρόνια και στέρεη σταθεροποίηση. **Είναι**

σημαντικό οι Τούρκοι εταίροι μας να συμμεριστούν αυτή την προσέγγιση.
Οι Τούρκοι θα πρέπει να υπερασπιστούν την ειρήνη και την ηρεμία στα σύνορα
μαζί με τους Σύρους
. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσα σε ατμόσφαιρα
αμοιβαίου σεβασμού και συνεργασίας
». Εδώ δεν ξέρει να πρέπει να γελάσει κανείς ή να κλάψει. Σαν παιδάκια του Δημοτικού που τσακώθηκαν και ο δάσκαλος τα κατσαδιάζει και τα καλεί να φιλιώσουν, Ερντογάν και Άσαντ θα πρέπει να δώσουν τα χέρια και να συνεργαστούν για το καλό της ειρήνης…

Για να μη μακρηγορούμε, η Ρωσία βγαίνει ξεκάθαρα κερδισμένη από τις εξελίξεις, αφού αναδεικνύεται σε κυρίαρχη δύναμη στη Συρία και σε ισχυρό παίκτη στην περιοχή γενικότερα. Όσο για τον Ερντογάν, προτού περάσουν πολλές μέρες, διαμαρτυρήθηκε ότι η συμφωνία του Σότσι για απόσυρση των Κούρδων δεν εφαρμόζεται. Το ίδιο, κατάγγειλε, ισχύει και για την αντίστοιχη συμφωνία που συνήψε με τους Αμερικάνους. Σίγουρα, ωστόσο, η έκφραση «λεόντειος συμφωνία» δεν πρέπει να είναι άγνωστη στον Τούρκο πρόεδρο… Ούτε ποιοι είναι οι λέοντες στην προκειμένη περίπτωση δεν πρέπει να του διαφεύγει.

Στο μεταξύ, οι Ευρωπαίοι σφυρίζουν αδιάφορα

Και ενώ όλο αυτό το κουβάρι ξετυλίγεται, ξανατυλίγεται και κοντεύει να μετατραπεί σε Γόρδιο Δεσμό, με τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα των εμπλεκομένων να αλλάζουν συνεχώς τις ισορροπίες, η Ευρώπη, ένας από τους άμεσα ενδιαφερόμενους να βρεθεί επιτέλους μια λύση για να ειρηνεύσει η περιοχή, επιδίδεται στο αγαπημένο της σπορ: σφυρίζει αδιάφορα.

Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, παρότι τα τελευταία χρόνια έχουν δεχτεί τεράστια πίεση εξαιτίας των σημαντικών προσφυγικών ροών και παρά την απώλεια σχεδόν κάθε επιρροής που διέθεταν στην περιοχή, έχουν επιλέξει να σπρώχνουν το ζήτημα κάτω από το χαλί· και όταν το χαλί δεν φτάνει πια για να καλύψει το πρόβλημα, η λύση στην οποία καταφεύγουν είναι βγαλμένη από τα εγχειρίδια των πιο ακροδεξιών, ξενοφοβικών, ρατσιστικών, ακόμα και ξεκάθαρα φασιστικών κινημάτων που ανθούν στην πολιτισμένη μας ήπειρο. Έρμαιο στις συνεχιζόμενες απειλές του Ερντογάν ότι θα ανοίξει τις πόρτες και θα στείλει τρία εκατομμύρια πρόσφυγες και άγνωστο αριθμό τζιχαντιστών στην Ευρώπη, αδυνατώντας να καταλήξει σε μια κοινή γραμμή και να αντιμετωπίσει την ακροδεξιά ρητορική και πρακτική

των διάφορων Όρμπαν, Σαλβίνι και λοιπών, η Ευρωπαϊκή Ένωση περιορίστηκε σε ευχολόγια και ανέξοδες ρητορείες, αφήνοντας το γήπεδο ελεύθερο για να κάνουν παιχνίδι οι υπόλοιποι παίκτες. Είναι πολύ αμφίβολο αν με την τακτική αυτή θα καταφέρνει για πολύ να αποφεύγει τις συνέπειες, πολύ περισσότερο αν οι τελευταίες εξελίξεις και συμφωνίες ανάμεσα στις διάφορες πλευρές αποτύχουν να σταθεροποιήσουν, στο βαθμό του εφικτού, την περιοχή. Περιοχή όπου, ας μην το ξεχνάμε, αυτή τη στιγμή δεν βράζει μόνο η φλεγόμενη Συρία, αλλά και ο ξεσηκωμένος Λίβανος, το επίσης ευρισκόμενο σε συνεχή αναταραχή Ιράκ, το καζάνι της Παλαιστίνης και πάει λέγοντας.

Εν μέρει εξαίρεση ο Γάλλος πρόεδρος Μακρόν, που για τους δικούς του (μεγαλοϊδεατικούς) λόγους, ήδη από την εποχή της επίθεσης στο Αφρίν είχε καταδικάσει την τουρκική επιθετικότητα, αποκάλεσε την πρόσφατη εισβολή «τρέλα» και άσκησε κριτική στο ΝΑΤΟ για την ανικανότητα-απροθυμία του να αντιδράσει. Όσο για τα κίνητρά του; Αρκεί να αναφέρουμε αυτολεξεί την παρακάτω φράση του από πρόσφατη συνέντευξη στον *Economist*: «Δεν υπάρχει κανένας απολύτως συντονισμός στη λήψη στρατηγικών αποφάσεων ανάμεσα στις ΗΠΑ και τους συμμάχους της στο ΝΑΤΟ. Κανένας. Έχουμε μια ασυντόνιστη επιθετική ενέργεια από έναν άλλο σύμμαχο στο ΝΑΤΟ, την Τουρκία, σε μια περιοχή **όπου διακυβεύονται τα συμφέροντά μας**». Με άλλα λόγια: Οι Αμερικάνοι δεν μας παίζουν, οι Τούρκοι επιχειρούν να γυρίσουν στα παλιά λημέρια απ' όπου τους είχαμε εκτοπίσει, άλλοι λύνουν και δένουν σε με περιοχή όπου μέχρι πρόσφατα κάναμε παιχνίδι εμείς – και η οποία διαθέτει και πετρέλαια!

Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες!

Πολύς λόγος έγινε και στη χώρα μας, μετά τις τελευταίες εξελίξεις, για το άσχημο παιχνίδι που έπαιξαν οι Αμερικάνοι στους Κούρδους. Ο λαός αυτός, που αριθμεί κατ' εκτίμηση 30-40.000.000 ψυχές, δικαιούται ασφαλώς ένα δικό του κράτος σε μια περιοχή όπου ζει εκατοντάδες χρόνια τώρα. Στη διεκδίκηση αυτού του ονείρου έχουν θυσιαστεί ως τώρα χιλιάδες, μαχητές και άμαχοι, και στις τέσσερις χώρες όπου διασκόρπισε τους Κούρδους η Ιστορία και η αυθαίρετη χάραξη των συνόρων από τις μεγάλες δυνάμεις. Ο αγώνας τους είναι πεισματικός και πολλές φορές ηρωικός, αλλά η έλλειψη ενότητας και κοινών στόχων, τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα μέσα στους κόλπους τους, η πλήρης απουσία ενιαίας στρατηγικής και, συνεπακόλουθα, έκφρασης, τον έχουν μέχρι στιγμής καταδικάσει σε αποτυχία.

Με το να έρχονται αρκετές φορές σε ευθεία, ακόμα και ένοπλη αντιπαράθεση μεταξύ τους (π.χ. Μπαρζανί-Ταλαμπανί στο Ιράκ τη δεκαετία του ’90) και άλλοτε να προσδένονται στο άρμα διάφορων και διαφορετικών «φίλων» και «προστατών» (Αμερικανών, Τούρκων, Ιρανών…), καθώς και με τον καιροσκοπισμό και τη διαφθορά των ηγεσιών τους, υπονόμευσαν οι ίδιοι, σε μεγάλο βαθμό, τις ελπίδες τους για ελεύθερο, ανεξάρτητο Κουρδιστάν. Στον πόλεμο του Ιράκ οι Κούρδοι πολέμησαν ως σύμμαχοι των Αμερικάνων. Μετά το τέλος του πολέμου, θεωρώντας ότι είχαν «δικαιωματικά» κερδίσει την άδεια να ανακηρύξουν την ανεξαρτησία τους, πραγματοποίησαν σχετικό δημοψήφισμα. Λίγες μέρες μετά το θριαμβευτικό αποτέλεσμα του 92%, με την κάλυψη ΗΠΑ-Ρωσίας (τι πρωτότυπο, ε;) και την πλήρη ανοχή της υπόλοιπης διεθνούς κοινότητας, οι δυνάμεις της ιρακινής κυβέρνησης έβαλαν τέλος στο όνειρο, καταλαμβάνοντας το (πετρελαιοπαραγωγό) Κιρκούκ που οι Κούρδοι θεωρούσαν ότι είχαν καπαρώσει.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται στη Συρία. Πολεμώντας για τους Αμερικάνους και παίζοντας ξανά τον ρόλο των bootsontheground για λογαριασμό τους, οι Κούρδοι της Συρίας ήλπιζαν ότι θα πετύχαιναν αυτό που δεν είχαν πετύχει οι ομοεθνείς τους στο Ιράκ. Διαψεύστηκαν και αναγκάστηκαν να πέσουν πάλι στην αγκαλιά του Άσαντ (το ρόλο του οποίου στη σύλληψη του Οτσαλάν δεν πρέπει να ξεχνάμε).

Στην ουσία, η αρχή είχε γίνει πέρυσι τέτοιο καιρό με την πρώτη εισβολή της Τουρκίας στην περιοχή του Αφρίν. Τότε, οι κουρδικές δυνάμεις, με την προτροπή των Αμερικάνων «προστατών» τους, είχαν αποσυρθεί από εκείνα τα εδάφη, ύστερα από μερικές τουφεκιές για την τιμή των όπλων και αφού απέρριψαν την προσφορά που και τότε τους είχε κάνει ο Άσαντ, να προωθηθεί στην περιοχή ο συριακός στρατός για να την προστατεύσει. Ήταν το προανάκρουσμα όσων έμελλε να ακολουθήσουν.

Ασφαλώς οι τακτικές συμμαχίες είναι και επιθυμητές και, συχνά, απαραίτητες, ιδιαίτερα όταν το διεθνές περιβάλλον είναι τόσο εχθρικό και αρνητικό όσο σήμερα. Αυτό που δεν πρέπει να ξεχνάει κανένας λαός, όμως, είναι ότι στις διεθνείς σχέσεις δεν υπάρχουν φιλίες, μόνο συμφέροντα. Οι ίδιοι οι Κούρδοι το έχουν εκφράσει πολύ εύγλωττα: «Ο Κούρδος δεν έχει κανένα φίλο, εκτός από τα βουνά». Οι κάθε λογής προστάτες παίζουν πάντα, μα πάντα, το δικό τους παιχνίδι.

Ας μην το ξαναξεχάσουν αυτό οι Κούρδοι. Ας μην το ξεχάσουμε κι εμείς. Γιατί μετά τα νότια σύνορά του και στα πλαίσια της αναδιάταξης του χάρτη που λέγαμε, ο Ερντογάν ίσως θελήσει να στραφεί προς τα δυτικά, προχωρώντας σε άλλη μια ανατροπή στην πράξη της

συμφωνίας της Λοζάνης… Και τότε μαντέψτε ποιος (ποιοι) θα σφυρίζουν αδιάφορα κάνοντας πως δεν βλέπουν.

«Μ' αρέσει το πετρέλαιο. Θα κρατήσουμε το πετρέλαιο»

Ας κλείσουμε με την παραπάνω επικά ωμή και απόλυτα αποκαλυπτική πρόσφατη δήλωση του Τραμπ, που σηματοδότησε μια ακόμα αλλαγή της στάσης του στη Συρία, από εκείνες τις απότομες που προκαλούν ζάλη. «Αυτό που σκοπεύω να κάνω, ίσως, είναι να κλείσω μια συμφωνία με την ExxonMobilή μια από τις σπουδαίες εταιρείες μας να πάει εκεί και να το κάνει με σωστό τρόπο» πρόσθεσε. «**Θα αφήσουμε στρατιώ τες για να διασφαλίσουμε το πετρέλαιο**», διευκρίνισε.
«**Και ίσως χρειαστεί να πολεμήσου με για το πετρέλαιο. Δεν πειράζει**».

Μην τον αδικούμε, όμως: άλλη μια φορά ο Τραμπ μένει πιστός στις παλιότερες δηλώσεις και απόψεις του. Ανέκαθεν, ο σημερινός ένοικος του Λευκού Οίκου υποστήριζε ότι οι ΗΠΑ θα έπρεπε να καταλάβουν τις πετρελαιοπηγές της Μέσης Ανατολής προκειμένου να ισοφαρίσουν ένα μέρος του κόστους των στρατιωτικών επιχειρήσεών τους στην περιοχή. «Παλιά, όταν γινόταν πόλεμος, τα λάφυρα ανήκαν στο νικητή» είχε δηλώσει το 2011, με την ατράνταχτη κυνική λογική του.

Πάει λοιπόν η απόσυρση των στρατευμάτων… μέχρι νεωτέρας. Μπορεί μάλιστα να έχουμε και νέο πόλεμο, ποιος ξέρει. Ας κρατηθούμε γερά γιατί το τρενάκι του τρόμου σε μια

περιοχή που μας αφορά και μας επηρεάζει άμεσα δεν φαίνεται να σταματάει σύντομα.